

Arrest

nr. 286 835 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 december 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDEWALLE en van advocaat L. DE MAERTELAERE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 6 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 mei 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nummer 279.527 van 26 oktober 2022 weigerde de Raad voor Vreemdelingbetwistingen eveneens aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 2 december 2022 nam de gemachtigde van staatssecretaris voor asiel en migratie een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van artikel 52/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/05/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 26/10/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid. 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins-en familieleven

Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor met het CGVS dat hij niet langer samenwoont met zijn echtgenote en kinderen en een nieuwe relatie is aangegaan.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijken evenwel geen bewijzen van een dergelijke relatie en het loutere feit dat betrokkene dit verklaarde, is op zich onvoldoende om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen. Indien betrokkene effectief een gezinsleven in België onderhoudt met zijn nieuwe partner, vlijzen we erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor hem/haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging.

Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

In uitvoering van artikel 7. eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"5.1. MIDDELEN

- Schending van het artikel 6 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 52/3 Vreemdelingenwet ;
- Schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel ; Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;
- Schending van het artikel 3 EVRM ;
- Schending van het artikel 8 EVRM ;
- Schending van het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur en onder art. 41 van het handvest dan wel als algemeen beginsel van Unie recht.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

5.2. MOTIEVEN

5.2.1. Schending van het hoorrecht

Het artikel 62 §1 Vw voorziet in het recht om gehoord te worden. Dit artikel is enkel toepasselijk bij beslissingen tot beëindiging of intrekking van verblijf, hetgeen in casu niet het geval is.

De/het hoorplicht/recht in het Belgisch administratief recht een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en dient de hoorplicht te worden gewaarborgd in geval de overheid een individuele beslissing neemt die de burger ernstig in zijn belangen aantast alsook moet de maatregel gestoeld zijn op een gedrag dat de burger als tekortkoming wordt aangerekend (RVV 27.08.2014; 17.12.2014).

Minstens werd de hoorplicht onder artikel 41 van het Handvest dan wel als algemeen Uniebeginsel geschonden gezien deze enkel vereist dat de maatregel nadelig is voor de burger en geen gedragsvoorwaarden stelt.

Verzoeker werd in casu niet gehoord terwijl verweerster er klaarblijkelijk van op de hoogte was dat verzoeker verklaarde een relatie te hebben (zie pag 1 bestreden beslissing).

Een reden te meer verzoeker te horen also een schending van artikel 8 van het EVRM te kunnen uitsluiten.

Evenwel werd het hoorrecht in casu niet toegepast waardoor geen adequaat onderzoek van artikel 8 EVRM heeft kunnen plaatsvinden.

Het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Uit het hierna volgende zal blijken dat verzoeker weldegelijk een te beschermen gezinsleven heeft.

Verzoeker had dit kunnen aantonen mocht hij gehoor zijn geworden.

5.2.2. Onderzoek gezins- en familielevens en het privéleven van de verzoeker 5.2.2.1.

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

Het respect voor het familieleven en gezinsleven wordt gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M. dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook tevens verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 het volgende:

*"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:
Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."*

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014).

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

In een tal van arresten werd nog specifiek benadrukt dat bij het nemen van een bevel na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming, de DVZ rekening moet houden met het gezinsleven van de vreemdeling (RVV 24.04.2015, en 10.10.2015).

Huidige beslissing schendt de vermelde grondrechten en wetsartikelen. Uit de motivering blijkt niet dat er een onderzoek werd gevoerd waardoor minstens de formele motiveringsverplichting werd miskent en de specifieke zorgvuldigheidsplicht dat ter zake geldt naast zich neerlegt.

5.2.2.2.

Vooreerst verwijst de verzoeker naar het recent arrest dd. 22.02.2018 waarin Uw Zetel andermaal herhaalt dat het begrip 'gezins- of familieleven' een autonoom begrip betreft dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie hieromtrent EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, EHRM 2 november 2010, Serife Yigit v. Turkije).

Uw Zetel benadrukt dat m.b.t. koppels het begrip 'gezin' niet mag worden beperkt tot gehuwde koppels, maar dat dit dient te worden uitgebreid tot andere de facto gezinsrelaties buiten het huwelijk (verwijzend naar EHRM 18 december 1986, Johnston & others v. Ierland en EHRM 3 april 2012, Van der Heijden v. Nederland).

Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie. Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het E.V.R.M., kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar (zie onder meer EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, EHRM 8 januari 2009 Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk).

Het artikel 8 E.V.R.M. geldt dus geenszins alleen voor familiebanden op basis van huwelijk, maar ook kan gelden voor andere feitelijke relaties (EHRM, 8 december 2015 ZH v. Zwitserland 8 dec 2015 en EHRM, 2 november 2010 Serife Yigit v. Turkije).

M.b.t. tot de samenwoning heeft het EHRM meermaals geoordeeld dat samenwonen geen vereiste mag zijn en dat andere factoren kunnen aantonen dat een relatie voldoende bestendigheid heeft (EHRM 27 oktober 1994 Kroon v. Nederland).

Alwaar verweerster dus stelt dat er geen aanvraag gezinshereniging werd ingediend doet hieraan geen afbreuk aan de rechtspraak van het EHRM.

De echtscheiding met de echtgenoot is nog niet rond (gezien de Venezolaanse autoriteiten tijdens de asielprocedure niet mochten gecontacteerd worden) waardoor de partnerrelatie met mevr. M. nog geen recht op gezinshereniging opent.

Het is niet redelijk en onzorgvuldig van verweerster om de relatie en tussen partijen en de toepassing van artikel 8 EVRM in twijfel te trekken zonder verder onderzoek en zonder verzoeker hieromtrent te horen.

Verzoeker is intussen bijna 3 jaar samen met zijn vriendin. Zij zijn elk weekend samen in Den Haag dan wel Gent. In de week verblijft verzoeker soms in het Gentse omdat hij voor zijn kinderen moet zorgen en hij er werkt, (zie stuk 2).

Zoals hoger vermeld is de toewijding ten aanzien van elkaar een belangrijke factor om de familieband te bepalen onder artikel 8 E.V.R.M. (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, EHRM 8 januari 2009 Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker legt hiervan de nodige bewijzen voor (zie stuk 2).

Mocht verzoeker gehoord zijn geweest dan zou hij alle relevante stukken hebben kunnen overmaken.

Art. 8 E.V.R.M. en de beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden."

2.2.1. Verzoeker voert een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en recht om gehoord te worden overeenkomstig artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en verklaart dat hij gescheiden leeft van zijn echtgenote en inmiddels een relatie heeft met een Belgische dame.

Hij betoogt dat hiermee geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van zijn gezins- en privéleven zoals vereist door artikel 7 en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat het feit dat er geen verzoek om gezinshereniging werd ingediend geen afbreuk doet aan de rechtspraak van het EHRM. Verzoeker heeft reeds drie jaar een stabiele partnerrelatie. Hij betoogt dat artikel 8 van het EVRM niet alleen partnerrelaties beschermt, ook wanneer er nog geen samenwoning is. Hij betoogt dat hij voorheen niet kon scheiden van zijn echtgenote, omdat hij omwille van de asielpprocedure zich niet naar zijn ambassade kon wenden. Verzoeker voert aan dat hij elk weekend samen is met zijn partner, in de week zorgt hij voor zijn kinderen uit zijn huwelijk en werkt hij. Hij werd door de verwerende partij niet gehoord omtrent deze elementen.

2.2.2. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een motivering bevat met betrekking tot het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van verzoekster. Met betrekking tot de minderjarige kinderen wordt gemotiveerd dat het hun in hun belang is bij hun ouders te blijven en dat er niet blijkt dat zij geen toegang zouden hebben tot het onderwijs in het land van herkomst. Met betrekking tot het gezinsleven wordt gemotiveerd dat verzoeker in België verblijft met zijn echtgenote en hun minderjarige kinderen en dat de gezinskern behouden blijft bij een terugkeer naar het land van herkomst of gewoonlijk verblijf. Daarnaast wordt gemotiveerd dat uit het gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker niet langer samenwoont met zijn echtgenote en inmiddels een nieuwe partnerrelatie heeft. Er wordt echter gemotiveerd dat er geen bewijzen zijn van een relatie en dat het gaat om een loutere verklaring die op zich onvoldoende is om een duurzame stabiele relatie te bewijzen. Daarnaast wordt gemotiveerd dat het verzoek om internationale bescherming negatief afgesloten werd en dat het verzoeker vrij staat om alle openstaande verblijfsmogelijkheden te benutten.

2.2.3. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker naar België kwam in het kader van een verzoek om internationale bescherming dat inmiddels definitief werd geweigerd. Hij werd enkel op het grondgebied toegelaten voor de duur van het onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. In het geval van een eerste toelating, zoals hier het geval is, moet niet worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Verzoeker diende zich er dan ook van bewust te zijn dat zijn verblijf in België precair was en dat zijn verblijfsstatus zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dat gezinsleven in het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vormt in een dergelijk geval, enkel in uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak).

In de motivering van de bestreden beslissing wordt er dan ook terecht op gewezen dat het verzoek om internationale bescherming werd afgesloten en dat het verzoeker toekomt om de verblijfsmogelijkheden te benutten die de wet hem biedt. In zijn middel voert verzoeker geen uitzonderlijke omstandigheden aan waarom het hem onmogelijk zou zijn tijdelijk naar het land van herkomst terug te keren, via moderne communicatiemiddelen of bezoeken contact te houden en in overeenstemming met de wettelijke bepalingen een verzoek om gezinshereniging in te dienen. De elementen die verzoeker thans voorbrengt -enkele foto's, videocalls en whatsapp gesprekken- mogen er dan toe strekken aan te tonen dat er wel degelijk sprake is van een relatie, zij wijzigen niets aan het motief dat verzoeker er van op de hoogte was dat zijn verblijf precair was en dat er geen hinderpalen zijn die hem beletten tijdelijk terug te keren en een verzoek om gezinshereniging in te dienen. Meer nog, uit verzoekers betoog blijkt duidelijk dat, nu de asielpprocedure werd beëindigd, verzoeker zich tot de overheden van zijn land kan wenden teneinde te echtscheidingsprocedure aan te vatten en vervolgens een procedure tot gezinshereniging te initiëren.

Een schending van het hoorrecht leidt alleen tot de vernietiging van de bestreden beslissing indien dit horen elementen aan had kunnen brengen die een invloed zou hebben gehad op de totstandkoming van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing houdt er rekening mee dat verzoeker een nieuwe partnerrelatie heeft maar motiveert terecht dat verzoeker op een later tijdstip gezinshereniging kan indienen en dat verzoeker geen hinderpalen aanvoert die verhinderen dat het gezinsleven verder wordt ontwikkeld. Verzoeker voert geen elementen aan waaruit blijkt dat hij elementen had kunnen aanvoeren die tot een andere beoordeling zouden hebben geleid.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van artikel 8 van het EVRM, van de hoorplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de overige aangevoerde rechtsregels.

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT